

Arrest

nr. 272 518 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. GARGILI loco advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 2 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden op 10 september 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 december 2021 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Jordaanse nationaliteit te bezitten en van Palestijnse origine te zijn. U was tevens in het bezit van een Palestijnse identiteitskaart, en bijhorend nationaal nummer, voor de Westelijke Jordaanoever. U bent geboren op (...) 1972 in het Palestijnse vluchtelingenkamp Mahata te Amman in Jordanië. U bent een soennitische moslim van religie en een Arabier van etnie. U bent als afstammeling van vluchtelingen van 1948 geregistreerd bij de UNRWA. U woonde vanaf uw geboorte tot en met 1997 in Amman. Vervolgens bent u verhuisd naar Ramallah in de Westelijke Jordaanoever.

U bent op 30 juni 2003 gehuwd met E. I. (CG (...), O.V. (...)).

Na uw huwelijk bent u verhuisd naar het appartement van de tante van uw echtgenote in Deir Ammar. Daar heeft u gewoond tot en met 2007.

In de zomer van 2007 was u, net zoals elk jaar, op bezoek bij uw familie in Jordanië. Toen u samen met uw echtgenote, uw zus en diens echtgenoot terugkeerde naar de Westelijke Jordaanoever via 'de Allenby border crossing' ontstond er een woordenwisseling tussen uw schoonbroer en een Israëlische soldaat. U wou de gemoederen bedaren en kwam tussen. Vervolgens werden zowel uw identiteitskaart als de identiteitskaart van uw schoonbroer ingehouden door de Israëlische veiligheidsdiensten en werd u de toegang tot de Westelijke Jordaanoever ontzegd. Na dit incident in 2007 kon u niet langer terug keren naar de Westelijke Jordaanoever daar de Israëli's enkel Palestijnen met een identiteitskaart toelaten om de Westelijke Jordaanoever te betreden. Vervolgens vestigde u zich samen met uw echtgenote in uw ouderlijke woning.

Uw echtgenote, die wel nog in het bezit is van haar Palestijnse identiteitskaart, heeft een nieuwe identiteitskaart op uw naam aangevraagd maar heeft nooit antwoord gekregen op haar aanvraag. U weet niet of u uit het bevolkingsregister werd geschrapt.

Nadat u bij uw familie diende te gaan wonen, ontstonden jullie problemen. Op dat moment was u reeds ettelijke jaren gehuwd en waren u en uw echtgenote nog steeds (ongewenst) kinderloos. Uw oudere broers begonnen zich steeds meer te bemoeien met uw leven en zij eisten dat u een tweede vrouw nemen opdat u alsnog kinderen zou krijgen. U weigerde dit echter te doen aangezien u en uw echtgenote elkaar doodgraag zien en u uw echtgenote geen pijn wou doen. De gemoederen liepen bij deze discussies soms zo hoog op dat u fysiek aangevallen werd door uw familieleden.

Ook uw echtgenote werd omwille van jullie kinderloosheid belaagd door uw familie. Zo kreeg zij op systematische basis verwensingen naar het hoofd geslingerd en werd zij door uw familie als een stuk vuil behandeld. Om aan de - bij momenten fysieke - belaging te ontsnappen sloot uw echtgenote zich vaak op in haar kamer.

In 2015 werd uw echtgenote via WhatsApp gecontacteerd door een neef die in de Verenigde Staten woont. Haar neef, die vroeger reeds om haar hand had gevraagd, iets wat uw echtgenote had afgewezen, had gehoord van de problemen met uw familie in Jordanië en stelde haar (opnieuw) voor om met haar te trouwen zodat zij zich aan de situatie kon onttrekken. Uw echtgenote heeft niet gereageerd op deze berichten en heeft u direct ingelicht over de inhoud van deze berichten. In een opwelling van woede heeft u de 'echtsscheidingsformule' uitgesproken en heeft u uw echtgenote naar de woning van haar zus gebracht. Na een aantal dagen was u gekalmeerd en heeft u uw echtgenote teruggenomen.

Dit alles gaf aanleiding voor nog grotere problemen met uw familie. Zij vonden immers dat u van uw echtgenote diende te scheiden daar zij u onteerd had. Op een gegeven moment kwam het tot een woordenwisseling tussen u en uw oudste broer. U bent op een gegeven moment weggelopen waarna uw broer u heeft beschooten. U raakte daarbij lichtgewond aan uw arm. U heeft uw schoonbroer gebeld die u naar een dokter heeft gebracht ter verzorging. Nadien heeft uw schoonbroer contact gezocht met uw familie om te zorgen dat zij u met rust zouden laten.

U werd gedurende twee maanden met rust gelaten waarna de problemen opnieuw begonnen. Vervolgens heeft u beslist om Jordanië te verlaten.

Op 22 mei 2016 verliet u, samen met uw echtgenote, Jordanië op legale wijze met uw paspoort en een Schengenvisum type C, afgeleverd door de Spaanse ambassade te Amman. Jullie reisden via Spanje naar Zweden waar jullie op 22 mei 2016 aankwamen. Op 28 juli 2016 dienden u en uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in bij de Zweedse asielinstanties (zie Eurodac search result). Jullie verzoeken werden afgesloten met een negatieve beslissing. Jullie dienden beroep in tegen de weigeringsbeslissingen maar dit werd afgewezen. Op 27 september 2018 reisden u en uw echtgenote door naar België. Op 2 oktober 2018 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw Jordaans paspoort, dd. 09.10.2012 – dd. 08.10.2017 (kopie), het Jordaans paspoort van uw echtgenote, dd. 09.10.2012 – dd. 08.10.2017 (kopie), de Palestijnse identiteitskaart van E. (origineel), uw UNRWA family registration card (kopie), de aangifte van verlies van jullie paspoorten in Zweden (origineel), de aanvraag van uw Palestijnse identiteitskaart (kopie), de negatieve beslissing ikv uw verzoek om

internationale bescherming in Zweden (origineel), een aanvraag bij het OCMW voor het dekken van de kosten van een IVF behandeling (origineel), medische attesten (originelen), medische attesten van E. (originelen).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat, gelet op uw verklaringen en de voorgelegde stukken, u over de Jordaanse nationaliteit beschikt en uw verzoek om internationale bescherming derhalve dient te worden beoordeeld ten aanzien van Jordanië.

Wat betreft de problemen die u in Jordanië heeft gekend moet vooreerst worden opgemerkt dat deze geen verband houden met één van de criteria, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u Jordanië verliet omwille van de aanhoudende problemen tussen u en uw familie omwille van uw kinderloos huwelijk. Daarenboven zou u momenteel niet terug kunnen naar Jordanië daar u vreest dat u en uw echtgenote opnieuw het slachtoffer zullen worden van verbaal- en fysiek geweld. Dient te worden opgemerkt dat de door u aangereikte motieven louter interpersoonlijk (dan wel intrafamiliaal) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijk) van aard zijn en, zoals reeds hierboven werd aangestipt, geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast zijn er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet, omwille van onderstaande redenen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat binnen de Palestijnse samenleving onvruchtbaarheid bij koppels inderdaad kan leiden tot problemen in de (schoon)familie en daarenboven aanleiding kan geven tot het ontstaan van gevoelens van stigmatisering. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het krijgen van een kind een belangrijk punt vormt in het huwelijksleven. Het onvermogen om een kind te krijgen zou voor onvruchtbare paren, met name vrouwen, problemen kunnen opleveren (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). In dit verband werd verwezen naar een aantal studies over Palestijnen in Gaza en de Westelijke Jordaanoever betreffende onvruchtbaarheid. Uit deze studies blijkt dat de situatie van de onvruchtbare vrouw sterk afhankelijk is van haar individuele context. Een universitaire studie in Gaza stelt dat, in het geval van een huwelijk, de onvruchtbare vrouw in een conservatieve omgeving mogelijk sociale druk of uitsluiting door de (schoon)familie riskeert (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). U verklaarde in dit verband dat uw echtgenote na, dat jullie zich permanent in Jordanië dienden te vestigen omwille van het inhouden van uw Palestijnse identiteitskaart door het Israëliëse leger, jarenlang het slachtoffer was van verbaal geweld (zie CGVS M., p. 13 – zie CGVS E., p. 17). Zo werd uw echtgenote door uw familie als minderwaardig gezien, gekleineerd en verbaal belaagd (zie CGVS E., p. 17). Om te ontsnappen aan de verbale verwensingen van uw familieleden sloot uw echtgenote zich vaak op in haar kamer (zie CGVS E., p. 17). Ook u kreeg te maken met beledigingen van uw broers. Zo zou uw familie u onder druk gezet hebben om een tweede vrouw te huwen, dan wel om te scheiden van uw echtgenote (zie CGVS M., p. 12 en 13). Iets wat u echter pertinent weigerde. Waar uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenote problemen hebben gekend met uw familie omwille van jullie (ongewenst) kinderloos huwelijk dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal dit ‘an sich’ niet in twijfel trekt. Zonder afbreuk te doen aan de impact van een dergelijke behandeling op u en uw echtgenote dient echter te worden opgemerkt dat dit niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van reëel risico op het lijden van ernstige schade ingeval van een eventuele terugkeer. De door u vermeldde verbale confrontaties/verwijten zijn immers onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te worden met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien ondermijnt ook de laattijdigheid van uw vertrek de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de problemen die u in Jordanië gekend zou hebben met uw familie omwille van uw ongewenst kinderloos huwelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u het land in september 2016 heeft verlaten. Op dat moment woonden u en uw echtgenote al zo'n tien jaar in uw ouderlijke woning en waren jullie reeds al deze tijd het slachtoffer van bemoeienissen, verbale verwensingen en geweld (zie CGVS M., p. 12). U

verklaarde in dit verband het volgende: "Al die bemoeienissen kon ik uitstaan omdat ik toen nog in de Westbank woonde maar in 2007 werd mijn identiteitskaart ingetrokken waardoor ik verplicht was om bij mijn familie te gaan wonen. Vanaf dan zijn de bemoeienissen en problemen toegenomen." (zie CGVS M., p. 11). Uit voorgaande dient te worden opgemaakt dat u de problemen die u heeft ondervonden met uw familie als gevolg van uw kinderloos huwelijk klaarblijkelijk niet voldoende ernstig of zwaarwichtig achtte om hiertegen concrete actie te ondernemen. Dat u de door u aangehaalde verbale verwensingen jarenlang onderging, u nooit klacht indiende, u uw leven leidde samen met uw echtgenote en u niet eerder het land heeft verlaten noch een mogelijkheid zocht om u toch elders, weg van uw familie, te vestigen, ondermijnt dan ook bijkomend in niet geringe mate de ernst van de door u aangehaalde problemen.

Waar u laat uitschijnen dat u de beslissing nam om het land te verlaten toen u ook door uw broer werd beschoten, dient voorts volgende te worden opgemerkt. Aangaande deze beschieting komt u allereerst niet verder dan het uiten van een loutere bewering die u op geen enkele wijze weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Dit is opmerkelijk. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u naar aanleiding van deze beschieting medische zorgen zou gehad hebben. Zo zou uw schoonbroer u naar een privé-arts hebben gebracht (zie CGVS M., p. 11 en 14). U gevraagd of u medische attesten heeft ter staving van uw verklaringen hieromtrent stelde u hier niet over te beschikken (zie CGVS M., p. 14). Dit mag ten zeerste verbazen. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u, indien u effectief verzorgd werd naar aanleiding van een beschieting, hiervan toch enig(e) stuk(ken) zou hebben die dit zouden kunnen onderbouwen. Dat de arts in kwestie een, naar eigen zeggen, familievriend was – wat overigens eveneens een loutere bewering betreft – biedt echter op geen enkele wijze een verschoning voor voorgaande.

Eens zo opmerkelijk is voorts de vaststelling dat u alsook uw echtgenote geen enkele melding hebben gemaakt van deze, toch wel ingrijpende, gebeurtenis ten aanzien van de Dienst vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS M., vraag 1 – 8 en zie vragenlijst CGVS E., vraag 1 – 8). Voorgaande mag wel ten zeerste verbazen, temeer er toch kan verwacht worden dat u alle elementen ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van uw vertrek of vlucht uit het land van herkomst. U dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste persoonlijk onderhoud, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ook bij de DVZ wel degelijk ook melding zou hebben gemaakt van de beschieting door uw broer. Dat u, alsook uw echtgenote, nagelaten hebben dit te doen ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Bovendien bleef ook na de beschieting nog twee maanden gewoon thuis wonen alvorens het land te verlaten. Ook dit mag toch verbazen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat het geenszins duidelijk is omwille van welke reden(-en) u en uw echtgenote zich niet elders in Jordanië zouden kunnen vestigen om op deze wijze te ontsnappen aan de bemoeienissen en verbale verwijten van uw familie. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de familiale inmenging, alsook de negatieve houding en verbale verwijten ten aanzien van u en uw echtgenote, zijn toegenomen nadat u en uw echtgenote zich permanent in de ouderlijke woonst dienden te vestigen (zie CGVS M., p. 11). De situatie was anders toen u zich nog in de Westelijke Jordaanoever bevond (zie CGVS M., p. 11). U, rekening houdend met voorgaande, gevraagd omwille van welke redenen u zich niet elders, weg van uw familie, kon vestigen verklaarde u het zich financieel niet te kunnen veroorloven om uw ouderlijke woning te verlaten (zie CGVS M., p. 14 – zie CGVS E., p. 18). U zou immers niet voldoende kapitaalkrachtig zijn om de vaste kosten van een eigen woning, onder andere huur, elektriciteit en water, te betalen (zie CGVS M., p. 14 – zie CGVS E., p. 18). Dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. Dat uw inkomen in Jordanië effectief te laag was om op dergelijke wijze in uw eigen onderhoud te voorzien heeft u op geen enkele wijze aangetoond. Dat u voorts geen enkele steun zou kunnen krijgen van andere familieleden, dit eventueel tijdelijk tot u op eigen benen kon staan, toont u ook geenszins aan. Zo blijkt uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenote in het verleden verschillende keren bij haar zus R. en diens gezin terecht kon (zie CGVS M., p. 11 – zie CGVS E., p. 8 en 18). Ook uw zus en haar echtgenoot zouden u in het verleden gesteund hebben. Zo zou uw schoonbroer meermaals zijn tussengekomen om de situatie tussen u en uw broers te bedaren (zie CGVS M., p. 13). U gevraagd omwille van welke reden(-en) u en uw echtgenote zich, in geval van een eventuele terugkeer naar Jordanië, al dan niet tijdelijk, bij bovengenoemde familieleden zouden kunnen vestigen, stelde u dat dit binnen de Arabische cultuur niet gedaan wordt (zie CGVS M., p. 14 en 15). Gezien u thans laat uitschijnen dat uw situatie met uw dichte familie dermate was en u omwille hiervan Jordanië diende te verlaten en er tot op heden niet kan terugkeren, mag het duidelijk zijn dat uw loutere

algemene verwijzing naar 'de Arabische cultuur' geenszins kan volstaan. U toont geenszins aan dat u en uw echtgenote niet, eventueel tijdelijke, bij jullie overige familieleden terecht konden, dan wel op geen enkele manier enige steun van hen zouden kunnen krijgen om jullie elders alleen te vestigen.

Waar u voorts nog aanhaalt dat zowel u als uw echtgenote te kampen hebben met medische problemen - uit de door u neergelegde medische attesten blijkt dat u zou lijden aan 'diabetes type 2' en uw echtgenote een erfelijke aandoening heeft genaamd 'familiaire mediterrane koorts' wat aanleiding geeft tot terugkerende koortsaanvallen die gepaard gaan met buik- of borst- of gewrichtspijn en gewrichtszwellingen – dient te worden opgemerkt dat dit niet in twijfel wordt getrokken doch dit volstaat evenmin om in u hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade ingeval van een eventuele terugkeer naar Jordanië. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, in casu een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient er eveneens te worden opgemerkt dat burgers in Jordanië actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet als gevolg van willekeurig geweld wegens een intern of internationaal gewapend conflict. Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen dient te worden vastgesteld dat u het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade geenszins heeft aangetoond. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u worden toegekend.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw Jordaans paspoort, het Jordaans paspoort van uw echtgenote, de Palestijnse identiteitskaart van uw echtgenote, uw UNRWA family registration card en de aangifte van het verlies van de paspoorten bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens van uw echtgenote, het feit dat u bij de UNRWA geregistreerd bent in Jordanië en dat u en uw echtgenote jullie paspoorten verloren hebben in Zweden. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De negatieve beslissing in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming in Zweden bevestigt dan weer dat u en uw echtgenote in Zweden een verzoek hebben ingediend op basis van dezelfde motieven als in België doch er géén internationale bescherming hebben verkregen. De aanvraag bij het OCMW/CPAS toont voorts enkel aan dat u en uw echtgenote een aanvraag indienden voor financiële tussenkomst in het dekken van de medische kosten van een IVF-behandeling en dat dit jullie werd geweigerd. Dit kan ook geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen. Tot slot legde u de aanvraag voor een Palestijnse identiteitskaart in de Westelijke Jordaanoever neer, dit ter staving van uw verklaringen dat de Israëlische veiligheidsdiensten uw identiteitskaart zouden hebben ingehouden waardoor u tot op heden niet in staat bent om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever aangezien u geen nieuw identiteitsdocument heeft verkregen. Dit wordt vooralsnog niet betwist maar kan geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen aangaande uw situatie in Jordanië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Jordaanse nationaliteit te bezitten en van Palestijnse origine te zijn. U bent tevens in het bezit van een Palestijnse identiteitskaart, en bijhorend nationaal nummer, voor de Westelijke Jordaanoever. U bent geboren op (...) 1982 in Medina te Saoedi-Arabië. U bent een soennitische moslima van Arabische origine. U bent als afstammeling van vluchtelingen van 1948 geregistreerd bij de UNRWA. Uw ouders zijn afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever en zijn na hun huwelijk geëmigreerd naar Saoedi-Arabië omwille van socio-economische redenen. U woonde vanaf uw geboorte tot en met 1994 in Saoedi-Arabië. Vervolgens bent u samen met uw gezin teruggekeerd naar Deir Ammar in de Westelijke Jordaanoever. Daar verbleef u tot en met 2000 waarna naar Jordanië trok om er uw universitaire studies aan te vatten. In 2002 heeft u uw partner leren kennen in Jordanië.

U bent op 30 juni 2003 gehuwd met M. A. (CG (...), O.V. (...)).

Na uw huwelijk bent u verhuisd naar het appartement van uw tante in Deir Ammar. Daar heeft u gewoond tot en met 2007.

In de zomer van 2007 was u, net zoals elk jaar, op bezoek bij uw schoonfamilie in Jordanië. Toen u samen met uw echtgenoot, uw schoonzus en haar echtgenoot terugkeerde naar de Westelijke Jordaanoever via 'de Allenby border crossing' ontstond er een woordenwisseling tussen uw schoonbroer en een Israëlische soldaat. Uw echtgenoot wou de gemoederen bedaren en kwam tussen. Vervolgens werden de identiteitskaart van zowel uw echtgenoot alsook uw schoonbroer ingehouden door de Israëlische veiligheidsdiensten en werd uw echtgenoot de toegang tot de Westelijke Jordaanoever ontzegd. Na dit incident in 2007 kon uw echtgenoot niet meer terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever daar de Israëli's enkel Palestijnen met een identiteitskaart toelaten om de Westelijke Jordaanoever te betreden. Vervolgens vestigde u zich samen met uw echtgenoot bij zijn familie in diens ouderlijke woning te Amman in Jordanië.

U heeft tijdens een bezoek aan de Westelijke Jordaanoever een nieuwe identiteitskaart op naam van uw echtgenoot aangevraagd maar u heeft nooit een antwoord gekregen op uw aanvraag. U weet niet of uw echtgenoot uit het bevolkingsregister werd geschrapt.

Nadat u bij uw schoonfamilie diende te gaan wonen, ontstonden jullie problemen. Op dat moment waren jullie reeds ettelijke jaren gehuwd en waren u en uw echtgenoot nog steeds (ongewenst) kinderloos. De familie van uw echtgenoot begon zich steeds meer te bemoeien met jullie leven en zij eisten dat uw echtgenoot een tweede vrouw zou nemen opdat hij alsnog kinderen zou krijgen. Uw echtgenoot weigerde echter om dit te doen aangezien u en uw echtgenoot elkaar doodgraag zien en hij u geen pijn wou doen. De gemoederen liepen bij de discussies omtrent dit onderwerp soms zo hoog op dat uw echtgenoot fysiek werd aangevallen door zijn familieleden.

Ook u werd omwille van jullie kinderloosheid belaagd door uw schoonfamilie. Zo kreeg u op systematische basis verwensingen naar het hoofd geslingerd en werd u door uw schoonfamilie als een stuk vuil behandeld. Om aan de, bij momenten fysieke, belaging te ontsnappen sloot u zich vaak op in uw kamer.

In 2015 werd u via WhatsApp gecontacteerd door uw neef die woonachtig is in de Verenigde Staten Uw neef, die voordien reeds om uw hand had gevraagd – iets wat u geweigerd had – had van de problemen die u ondervond met uw schoonfamilie in Jordanië gehoord. Hij stelde voor om met u te trouwen zodat u zich aan de situatie kon onttrekken. U heeft niet gereageerd op deze berichten en u heeft nadien uw echtgenoot onmiddellijk ingelicht over de inhoud van deze berichten. In een opwelling van woede heeft uw echtgenoot de 'echtsscheidingsformule' uitgesproken en heeft hij u naar de woning van uw zus gebracht. Na een aantal dagen was uw echtgenoot gekalmeerd en kwam hij u terug ophalen.

Dit gaf aanleiding voor nog grotere problemen met uw schoonfamilie. Zij vonden immers dat uw echtgenoot van u diende te scheiden daar u de familie onteerd had. Op een gegeven moment kwam het tot een woordenwisseling tussen uw echtgenoot en diens oudste broer. Uw echtgenoot is op een gegeven moment weggelopen waarna zijn broer hem heeft beschoten. Uw echtgenoot raakte daarbij lichtgewond aan zijn arm en werd door zijn schoonbroer naar een dokter gebracht ter verzorging. Nadien heeft uw echtgenoot zijn schoonbroer contact gezocht met uw schoonfamilie om er voor te zorgen dat zij uw echtgenoot met rust zouden laten.

Jullie werden gedurende twee maanden met rust gelaten waarna de problemen opnieuw begonnen. Vervolgens heeft uw echtgenoot beslist om Jordanië te verlaten.

Op 22 mei 2016 verliet u, samen met uw echtgenoot, Jordanië op legale wijze, met uw paspoort en een Schengenvisum type C, afgeleverd door de Spaanse ambassade te Amman. Jullie reisden via Spanje naar Zweden waar jullie op 22 mei 2016 aankwamen. Op 28 juli 2016 dienden u en uw echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in bij de Zweedse asielinstanties (zie Eurodac search result). Jullie verzoeken werden afgesloten met een negatieve beslissing. Ook het beroep dat jullie indienden werd afgewezen. Op 27 september 2018 reisde u en uw echtgenoot door naar België. Op 2 oktober 2018 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer:

uw Jordaans paspoort, dd. 09.10.2012 – dd. 08.10.2017 (kopie), het Jordaans paspoort van uw echtgenoot, dd. 09.10.2012 – dd. 08.10.2017 (kopie), uw Palestijnse identiteitskaart (origineel), uw UNRWA family registration card (kopie), de aangifte van verlies van jullie paspoorten in Zweden (origineel), de aanvraag van een (nieuwe) Palestijnse identiteitskaart op naam van uw echtgenoot (kopie), de negatieve beslissing ikv jullie verzoek om internationale bescherming in Zweden (origineel), een aanvraag bij het OCMW voor het dekken van de kosten van een IVF behandeling (origineel), medische attesten (originelen) en medische attesten op naam van uw echtgenoot (originelen).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en uit de door u neergelegde medische stukken, blijkt immers dat u te kampen heeft met psychologische problemen). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal (CGVS). Zo werd bij aanvang van uw onderhoud bij het CGVS extra benadrukt dat u zelf op eender welk moment een vraag kon stellen, opmerkingen kon geven of om een (extra) pauze kon vragen (zie CGVS E., p. 3). U heeft echter op geen enkel moment gebruik gemaakt van deze mogelijkheid. Op geen enkel moment tijdens uw gehoor bleek u bovendien, tengevolge uw psychologische problemen, niet (langer) in staat deel te nemen aan uw persoonlijk onderhoud. Daarenboven gaf u aan het einde van het onderhoud aan dat u alle vragen en de tolk goed had begrepen en had u geen verdere opmerkingen (zie CGVS E., p. 18). Uit het persoonlijk onderhoud bleek overigens dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van uw dossier onmogelijk heeft gemaakt. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Ook door uw advocaat werden na het persoonlijk onderhoud bijkomende opmerkingen gemaakt noch stukken voorgelegd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de vluchtmotieven die uw echtgenoot M. A. (O.V. (...)) aanhaalde in het kader van zijn verzoek. Net als uw echtgenoot blijkt bovendien ook uit uw verklaringen en voorgelegde stukken dat u over de Jordaanse nationaliteit beschikt. Aangezien in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal werd besloten dat hem de status van vluchteling noch van subsidiair beschermde kan worden toegekend, dit daar de door hem aangehaalde feiten onvoldoende ernstig waren, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van persoonlijke vrees voor vervolging dan wel, een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een eventuele terugkeer. Het CGVS wenst te verwijzen naar het luik 'motivering' in de beslissing van uw echtgenoot dat hieronder integraal wordt hernomen:

"[...]."

Wat u medische situatie (zie supra) betreft dient, in navolging van wat hierboven in hoofde van uw echtgenoot werd aangehaald, eveneens te worden besloten dat dit niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient ook u zich te wenden tot de hiertoe geeïgende procedure (zie supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partijen voeren, gespreid over twee middelen, de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

Zo betogen ze onder hun eerste middel dat hun problemen wel degelijk te maken hebben met het feit dat verzoeker deel uitmaakt van een sociale groep. Verzoekende partijen wijzen erop dat ze behoren tot een familie van Palestijnse vluchtelingen in Jordanië en lichten toe dat deze groep meer conservatief en

traditioneel is t.o.v. de autochtone Jordaniërs. Er wordt aangegeven dat verzoeker hiervan de gevolgen draagt. Er wordt voorts aangegeven dat verzoeker aanvankelijk de echtscheidingsformule heeft uitgesproken omwille van het feit dat er een andere man verzoekster probeerde te overtuigen om te scheiden. Dat deze man vroeger verzoekster ten huwelijk had gevraagd, maakte volgens verzoekende partijen de kwestie uitermate schandelijk. Er wordt aangevoerd dat verzoeker, tegen de regels van zijn sociale groep in, verzoekster terug heeft aanvaard als echtgenote waardoor hij de eer van zijn familie ernstig heeft geschonden. Er wordt verder toegelicht dat het feit dat zij geen kinderen konden verwekken al een eerste knelpunt was en dat verzoeker door de inmenging van een andere man de echtscheidingsformule heeft uitgesproken en daarna terug herenigd is met verzoekster ervoor zorgde dat de situatie zeer erg is geworden, hetgeen duidelijk af te leiden is uit het asielrelaas van verzoekende partijen. Het was nadat verzoeker verzoekster terug aanvaardde als echtgenote dat zijn oudere broer hem beschoten heeft met een vuurwapen, aldus verzoekende partijen.

Verzoekende partijen betogen bijgevolg de gevolgen te dragen van het behoren tot een sociale groep en stellen dat zij hun huwelijk niet normaal kunnen voortzetten én dat ze in voortdurende angst leven.

Er wordt in het verzoekschrift opgemerkt dat verwerende partij haar aandacht besteedt aan het vruchtbaarheidsprobleem, hetgeen inderdaad een eerste aspect is doch het feit dat verzoeker zijn echtgenote terug heeft genomen, heeft geleid tot het ontoren van zijn familie. Hieraan is volgens verzoekende partijen geen aandacht besteed door verwerende partij, niettegenstaande verzoeker hierover verteld heeft in het persoonlijk onderhoud.

Wat betreft het laatijdig vertrek betogen verzoekende partijen dat het schietincident, waarbij verzoeker werd beschoten door zijn broer, de gebeurtenis was die de situatie ernstig heeft gemaakt. Verzoeker had nooit verwacht dat het tot een schietpartij zou komen. Er wordt aangekaart dat verzoeker de jarenlange pesterijen en psychologische druk heeft doorstaan om zijn familie niet ten schande te brengen, tot de dag dat hij neergeschoten werd. Pas toen dacht verzoeker aan het verlaten van zijn land van herkomst. Hij stelt in dit verband verder geen klacht te hebben ingediend, omdat er toch geen gehoor zou worden gegeven aan klachten i.v.m. familiale kwesties.

Daarnaast wordt aangevoerd dat verzoeker naar een bevriende privéarts werd gebracht, die geen rapport heeft opgesteld, en dat er niet naar een ziekenhuis werd gegaan om geen problemen te krijgen. Verzoekende partijen geven aan dat thans de arts overleden blijkt te zijn aan de gevolgen van het coronavirus, zodat er geen attest kan worden voorgelegd.

Ook voeren verzoekende partijen aan dat er tijdens het interview bij DVZ op voorhand al werd verteld dat zij een uitgebreid interview zouden afleggen op het CGVS waardoor zij dus niet in detail zijn getreden. Ze beklemtonen dat de schietpartij een traumatische gebeurtenis is waarover ze niet graag praten. Dit is ook gebleken tijdens het interview waar verzoeker in tranen uitbarstte toen hij hierover vertelde, aldus verzoekende partijen.

Tot slot stellen ze onder het eerste middel dat Palestijnse vluchtelingen in het Midden-Oosten doorgaans als tweederangsburgers worden beschouwd waardoor het dan ook zeer moeilijk is om elders in Jordanië een woning te vinden. Daarenboven stellen verzoekende partijen niet over de financiële mogelijkheid te beschikken om een woning te betalen. Het tijdelijk logeren bij een familielid is wellicht mogelijk, maar volgens verzoekende partijen niet voor een lange tijd omdat familieleden zelf beperkte ruimte hebben om het gezin van verzoekende partijen voor lange duur op te vangen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, betogen verzoekende partijen onder hun tweede middel dat het oordeel van verwerende partij dat ze geen recht hebben op de subsidiaire bescherming gezien de huidige omstandigheden manifest onjuist is. Ze zetten hierbij uiteen dat ze in de wijk Hashemi Shamali woonden, een arme wijk in Amman waar de bevolking grotendeels bestaat uit vluchtelingen afkomstig van Palestina, Syrië, Soedan etc. Verzoekende partijen merken op dat de Jordaanse economie die alsmaar verslechtert niet goed doet aan hun situatie.

Daarenboven wijzen ze erop dat UNWRA niet meer in de mogelijkheid is om basishulp te bieden aan Palestijnse vluchtelingen in Jordanië. De hulp van UNRWA is door financiële problemen zeer beperkt waardoor er een groot risico is op een onmenselijke behandeling, zo stellen verzoekende partijen. Ze voeren voorts gezondheidsproblemen aan en lichten toe dat uit verschillende medische attesten blijkt dat verzoekster lijdt aan mediterrane koorts en psychische problemen heeft en verzoeker diabetes heeft. Het feit dat verzoekster psychische problemen heeft maakt volgens verzoekende partijen een terugkeer nog moeilijker, dit omdat er een taboe heerst over psychische problemen binnen de Palestijnse bevolking. Verzoekende partijen betogen dat de UNRWA zich reeds in de onmogelijkheid bevindt om de basis medische verzorging toe te dienen, meer specifieke zorg is dan ook niet mogelijk.

Bijgevolg menen verzoekende partijen minstens recht te hebben op de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken bijgevoegd:

- Artikel betreffende het overlijden van verzoekers behandelende arts met een beëdigde vertaling;
- Medische attesten betreffende verzoekende partijen.

2.2.2. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting van 25 april 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- Medisch attest van 9 maart 2022 betreffende verzoekster inzake de diagnose van een cyste aan de linkerborst;
- Medisch attest van 16 september 2021 betreffende verzoekster omtrent de uitgevoerde mammografie;
- Medisch attest van 10 januari 2022 inzake verzoeksters psychologische problemen;
- Een foto van de UNWRA-kaart;
- Apotheekfacturen betreffende de kosten van de medicatie.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van

verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van de middelen kan in zoverre niet aangenomen worden.

Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wordt erop gewezen dat deze plicht inhoudt dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Wat betreft de (eventuele) bijzonder procedurele noden, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen deze motieven in de bestreden beslissingen niet aanvechten, noch betwisten.

Met betrekking tot verzoekster benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal op grond van het geheel van de gegevens in haar administratief dossier, heeft geoordeeld dat er in haar hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, dit gelet op haar psychologische problemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er verzoekster steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek door het Commissariaat-generaal. In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt met reden als volgt overwogen:

“Zo werd bij aanvang van uw onderhoud bij het CGVS extra benadrukt dat u zelf op eender welk moment een vraag kon stellen, opmerkingen kon geven of om een (extra) pauze kon vragen (zie CGVS E., p. 3). U heeft echter op geen enkel moment gebruik gemaakt van deze mogelijkheid. Op geen enkel moment tijdens uw gehoor bleek u bovendien, tengevolge uw psychologische problemen, niet (langer) in staat deel te nemen aan uw persoonlijk onderhoud. Daarenboven gaf u aan het einde van het onderhoud aan dat u alle vragen en de tolk goed had begrepen en had u geen verdere opmerkingen (zie CGVS E., p. 18). Uit het persoonlijk onderhoud bleek overigens dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van uw dossier onmogelijk heeft gemaakt. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Ook door uw advocaat werden na het persoonlijk onderhoud bijkomende opmerkingen gemaakt noch stukken voorgelegd.”

Verzoekende partijen laten deze concrete motieven ongemoeid zodat ze er geen afbreuk aan kunnen doen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat ze kon voldoen aan haar verplichtingen. De aan het verzoekschrift en aan de aanvullende nota bijgevoegde medische stukken werpen geen ander licht op het voorgaande.

Wat verzoeker betreft moet samen met de commissaris-generaal vastgesteld worden dat hij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat verzoeker aan diabetes lijdt, wordt geenszins aangetoond dat deze ziekte van die aard is om een negatieve invloed te hebben op de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker gaf overigens in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” eenduidig aan dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van 14 november 2018). De commissaris-generaal heeft in casu terecht geconcludeerd dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook de rechten van verzoeker gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat in casu verzoekende partijen, van Palestijnse origine, niet betwisten de Jordaanse nationaliteit te bezitten. In geval een verzoeker om internationale bescherming, zoals in casu beide verzoekende partijen, twee nationaliteiten bezit, moet een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling. Dit volgt uit de definitie van vluchteling, volgens dewelke een vluchteling elke persoon is “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen...” en het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien een verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. In geval van dubbele nationaliteit slaat de term “land waarvan hij de nationaliteit bezit” op elk land waarvan een verzoeker de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van

de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar “land van herkomst” in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van de verzoeker.

In casu komt de Raad na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat hun vertrek uit Jordanië is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. Verzoekende partijen stellen bij terugkeer naar Jordanië voor hun leven te vrezen omwille van verzoekers familie en de gemeenschap die hen viseren omwille van hun kinderloosheid, hetgeen door de familie wordt verweten aan verzoeksters onvruchtbaarheid, en omdat verzoeker niet wenst te scheiden van verzoekster.

De Raad dient vooreerst op te merken dat in casu niet betwist wordt dat binnen de Palestijnse samenleving in een conservatieve omgeving, onvruchtbaarheid bij koppels kan leiden tot mogelijke sociale druk of uitsluiting door de (schoon)familie alsook kan leiden tot gevoelens van stigmatisering (COI Focus, Libanon, de situatie van onvruchtbare Palestijnse vrouwen van 27 april 2021, p. 3).

In de bestreden beslissingen wordt in dit verband echter terecht het volgende gemotiveerd:

“U verklaarde in dit verband dat uw echtgenote na, dat jullie zich permanent in Jordanië dienden te vestigen omwille van het inhouden van uw Palestijnse identiteitskaart door het Israëlische leger, jarenlang het slachtoffer was van verbaal geweld (zie CGVS M., p. 13 – zie CGVS E., p. 17). Zo werd uw echtgenote door uw familie als minderwaardig gezien, gekleineerd en verbaal belaagd (zie CGVS E., p. 17). Om te ontsnappen aan de verbale verwensingen van uw familieleden sloot uw echtgenote zich vaak op in haar kamer (zie CGVS E., p. 17). Ook u kreeg te maken met beledigingen van uw broers. Zo zou uw familie u onder druk gezet hebben om een tweede vrouw te huwen, dan wel om te scheiden van uw echtgenote (zie CGVS M., p. 12 en 13). Iets wat u echter pertinent weigerde. Waar uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenote problemen hebben gekend met uw familie omwille van jullie (ongewenst) kinderloos huwelijk dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal dit ‘an sich’ niet in twijfel trekt. Zonder afbreuk te doen aan de impact van een dergelijke behandeling op u en uw echtgenote dient echter te worden opgemerkt dat dit niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van reëel risico op het lijden van ernstige schade ingeval van een eventuele terugkeer. De door u vermelde verbale confrontaties/verwijten zijn immers onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te worden met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Door te volharden in hun vrees, het herhalen of op punt stellen van hun verklaringen en een betoog te voeren rond de toepassing van het begrip ‘sociale groep’, slagen verzoekende partijen er echter niet in om deze pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partijen laten na in concreto aannemelijk te maken dat de verschillende feiten die zij aanhalen zoals de beledigingen en discussies binnen de familiale sfeer en de druk op verzoeker om te scheiden en hertrouwen, het vereiste minimumniveau van ernst bereiken om als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt in dit verband tevens op dat om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), alle omstandigheden in rekening moeten worden gebracht. Een discriminerende bejegening of beledigingen en intimidatie/stigmatisering houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten die feiten van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wat in casu niet wordt aangetoond.

Dat de voormelde drempel van ernst in casu niet bereikt wordt, vindt overigens ook steun in de vaststelling dat de houding van de verzoekende partijen de ernst van hun vrees ondermijnt.

Verzoekers brengen immers geen dienstige argumenten bij ter ontkrachting van de vaststelling dat zij ondanks hun problemen met verzoekers familie nog jarenlang zijn blijven wonen in het ouderlijk huis van verzoeker en pas in 2016 het land hebben verlaten.

De commissaris-generaal heeft hieromtrent pertinent als volgt opgemerkt:

“Bovendien ondermijnt ook de laattijdigheid van uw vertrek de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de problemen die u in Jordanië gekend zou hebben met uw familie omwille van uw ongewenst kinderloos huwelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u het land in september 2016 heeft verlaten. Op dat moment woonden u en uw echtgenote al zo'n tien jaar in uw ouderlijke woning en waren jullie reeds al deze tijd het slachtoffer van bemoeienissen, verbale verwensingen en geweld (zie CGVS M., p. 12). U verklaarde in dit verband het volgende: “Al die bemoeienissen kon ik uitstaan omdat ik toen nog in de Westbank woonde maar in 2007 werd mijn identiteitskaart ingetrokken waardoor ik verplicht was om bij mijn familie te gaan wonen. Vanaf dan zijn de bemoeienissen en problemen toegenomen.” (zie CGVS M., p. 11). Uit voorgaande dient te worden opgemaakt dat u de problemen die u heeft ondervonden met uw familie als gevolg van uw kinderloos huwelijk klaarblijkelijk niet voldoende ernstig of zwaarwichtig achtte om hiertegen concrete actie te ondernemen. Dat u de door u aangehaalde verbale verwensingen jarenlang onderging, u nooit klacht indiende, u uw leven leidde samen met uw echtgenote en u niet eerder het land heeft verlaten noch een mogelijkheid zocht om u toch elders, weg van uw familie, te vestigen, ondermijnt dan ook bijkomend in niet geringe mate de ernst van de door u aangehaalde problemen.”

Waar verzoekende partijen benadrukken dat de reden voor hun vertrek lag in de schietpartij waarbij verzoeker door zijn broer werd beschoten en dit de gebeurtenis was die de situatie ernstig maakt, moet de Raad opmerken dat geen geloof kan worden gehecht aan dit beweerde schietincident.

Ten eerste kan samen met de commissaris-generaal vastgesteld worden dat verzoekende partijen hebben nagelaten dit schietincident te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) alhoewel ze beiden verklaren dat dit incident uiteindelijk de reden was voor hun vertrek in 2016 (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 14; persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 16). Waar verzoekende partijen aanvoeren dat zij bij de DVZ niet in detail konden treden en ze niet graag praten over deze traumatische gebeurtenis moet erop gewezen worden dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van het vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekende partijen worden verwacht dat zij voldoende nauwkeurige verklaringen afleggen over dit schietincident waarbij verzoeker werd beschoten, wat een essentieel element is van het vluchtrelaas alsook de directe aanleiding van het vertrek uit Jordanië.

Bovendien moet opgemerkt worden dat verzoekende partijen ten overstaan van het CGVS verklaarden dat zij tijdens het interview bij de DVZ de hoofdzaken konden weergeven hoewel verzoeker stelde dat er details ontbraken (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 2 en persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 2). Het schietincident waarbij verzoeker werd beschoten en medisch diende verzorgd te worden kan echter bezwaarlijk als een detail beschouwd worden.

Dat verzoekende partijen hebben nagelaten het schietincident aan te halen bij de DVZ ondermijnt ook volgens de Raad in ernstige mate de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Ten tweede moet ook de Raad opmerken dat verzoekende partijen na de beschieting nog twee maanden in het zelfde huis als de (schoon)broer verbleven alvorens het land te verlaten. Het komt de Raad weinig aannemelijk over dat een verzoeker met een gegronde vrees voor vervolging na een dergelijk zwaarwichtig incident nog zolang in hetzelfde huis zou blijven wonen als de dader, te meer in casu niet blijkt dat verzoekende partijen, die overigens nalieten een klacht in te dienen, niet elders terecht konden zoals bijvoorbeeld bij verzoeksters zus waar verzoekster ook eerder had verbleven (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11; persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8 en 18).

Ten derde wordt in de bestreden beslissingen verder terecht opgemerkt dat verzoekende partijen niet verder komen dan het uiten van een loutere bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Uit hun verklaringen blijkt nochtans dat verzoeker naar aanleiding van deze beschieting medische zorgen zou gehad hebben, verstrekt door

een privéarts (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11 en 14 ; persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 16). Verzoekende partijen proberen het gebrek aan medische attesten hieromtrent te verklaren door te stellen dat de arts in kwestie een familievriend was en dat er geen rapport werd opgesteld om problemen te vermijden. Thans wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat de bevriende arts die verzoeker heeft verzorgd overleden is aan de gevolgen van corona. Het komt de Raad echter geenszins aannemelijk over dat verzoekende partijen na hun vertrek uit Jordanië, geenszins hebben getracht alsnog een rapport of getuigenis van deze arts te verkrijgen, te meer zij reeds ook in Zweden de asielinstanties trachtten te overtuigen van hun gegronde vrees voor vervolging.

Het komt de Raad overigens weinig coherent voor dat verzoekende partijen in het verzoekschrift stellen geen klacht te hebben ingediend tegen verzoekers broer omdat de overheid geen gehoor zou geven aan een familiekwestie zodat niet kan ingezien worden hoe een medisch rapport van de verzorging dan toch tot "problemen" zou kunnen leiden.

Waar verzoeker wijst op het litteken op zijn elleboog dient aangestipt te worden dat verzoekende partijen geenszins stukken bijbrengen waaruit de omstandigheden en oorsprong kunnen blijken waarin het litteken werd opgelopen zoals op zijn minst of dit litteken correspondeert met een beschieting.

Hierbij wordt bemerkt dat het niet de taak van de commissaris-generaal is, noch van de Raad, de lacunes in de bewijsvoering van een verzoeker om internationale bescherming op te vullen. Immers, de bewijslast berust in beginsel bij een verzoeker om internationale bescherming zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Een verzoeker moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de opgesomde cumulatieve voorwaarden is voldaan, quod non in casu gelet op het gebrek aan aannemelijkheid van het schietincident en niet kan vastgesteld worden dat een oprechte inspanning werd geleverd om dit incident te staven.

Voorts heeft de commissaris-generaal met reden gewezen op de mogelijkheid om zich elders in Jordanië te vestigen:

"Vervolgens dient te worden opgemerkt dat het geenszins duidelijk is omwille van welke reden(-en) u en uw echtgenote zich niet elders in Jordanië zouden kunnen vestigen om op deze wijze te ontsnappen aan de bemoeienissen en verbale verwijten van uw familie. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de familiale inmenging, alsook de negatieve houding en verbale verwijten ten aanzien van u en uw echtgenote, zijn toegenomen nadat u en uw echtgenote zich permanent in de ouderlijke woonst dienden te vestigen (zie CGVS M., p. 11). De situatie was anders toen u zich nog in de Westelijke Jordaanoever bevond (zie CGVS M., p. 11). U, rekening houdend met voorgaande, gevraagd omwille van welke redenen u zich niet elders, weg van uw familie, kon vestigen verklaarde u het zich financieel niet te kunnen veroorloven om uw ouderlijke woning te verlaten (zie CGVS M., p. 14 – zie CGVS E., p. 18). U zou immers niet voldoende kapitaalkrachtig zijn om de vaste kosten van een eigen woning, onder andere huur, elektriciteit en water, te betalen (zie CGVS M., p. 14 – zie CGVS E., p. 18). Dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. Dat uw inkomen in Jordanië effectief te laag was om op dergelijke wijze in uw eigen onderhoud te voorzien heeft u op geen enkele wijze aangetoond. Dat u voorts geen enkele steun zou kunnen krijgen van andere familieleden, dit eventueel tijdelijk tot u op eigen benen kon staan, toont u ook geenszins aan. Zo blijkt uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenote in het verleden verschillende keren bij haar zus R. en diens gezin terecht kon (zie CGVS M., p. 11 – zie CGVS E., p. 8 en 18). Ook uw zus en haar echtgenoot zouden u in het verleden gesteund hebben. Zo zou uw schoonbroer meermaals zijn tussengekomen om de situatie tussen u en uw broers te bedaren (zie CGVS M., p. 13). U gevraagd omwille van welke reden(-en) u en uw echtgenote zich, in geval van een eventuele terugkeer naar Jordanië, al dan niet tijdelijk, bij bovengenoemde familieleden zouden kunnen vestigen, stelde u dat dit binnen de Arabische cultuur niet gedaan wordt (zie CGVS M., p. 14 en 15). Gezien u thans laat uitschijnen dat uw situatie met uw dichte familie dermate was en u omwille hiervan Jordanië diende te verlaten en er tot op heden niet kan terugkeren, mag het duidelijk zijn dat uw loutere algemene verwijzing naar 'de Arabische cultuur' geenszins kan volstaan. U toont geenszins aan dat u en uw echtgenote niet, eventueel tijdelijke, bij jullie overige familieleden terechtkonden, dan wel op geen enkele manier enige steun van hen zouden kunnen krijgen om jullie elders alleen te vestigen."

Verzoekende partijen betogen hieromtrent dat Palestijnse vluchtelingen in het Midden-Oosten doorgaans als tweederangsburgers worden beschouwd waardoor het dan ook zeer moeilijk is om elders in Jordanië een woning te vinden en stellen dat ze niet over de financiële mogelijkheid beschikken om een woning te betalen.

De Raad dient evenwel op te merken dat uit niets blijkt dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn bij terugkeer naar Jordanië te werken en geld te verdienen, te meer gelet op zijn uitgebreide werkervaring in labo's, in het produceren van schoonmaakproducten tot het helpen in de viswinkel van de familie alsook zijn ervaring als garagist (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5, 7; Verklaring DVZ verzoeker van 14 november 2018, p. 6). Daargelaten geenszins wordt aangetoond dat verzoeker onvoldoende zou verdienen en verdiend hebben om zichzelf en verzoekster onderdak te verschaffen, moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen voorts niet aantonen dat ze als Jordaanse burgers niet de nodige hulp van overheidsinstanties zouden kunnen inschakelen of geen beroep kunnen doen op hun familiaal en sociaal netwerk. Verzoekende partijen betogen dat ze niet voor lange tijd bij familieleden terecht kunnen die zelf beperkte ruimte hebben om hen voor lange duur op te vangen doch tonen hiermee niet aan dat ze geenszins financieel geholpen kunnen worden, te meer verzoeker aangaf geld te hebben kunnen lenen van een vriend om de reis uit Jordanië te kunnen bekostigen (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10).

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen wordt in casu geenszins aangetoond dat van verzoekende partijen redelijkerwijs niet kan worden verwacht dat zij zich elders dan in het ouderlijk huis van verzoeker vestigen.

Tot slot wordt er met betrekking tot verzoeksters vrees voor stigmatisering in het land van herkomst inzake geestelijke problemen, benadrukt dat geenszins in concreto wordt aangetoond dat een dergelijke stigmatisering het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden die feiten van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wat in casu niet wordt aangetoond.

In zoverre verzoekster omwille van een vrees voor stigmatisering geen beroep zou kunnen doen op de nodige medische behandeling of de nodige zorgen hierdoor ontoegankelijk zouden zijn, kan de Raad opmerken dat niets haar belet een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de bevoegde diensten op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen die verzoekende partijen niet betwisten en die de Raad bijtreedt, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op wat voorafgaat, kan in casu vastgesteld worden dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen en hun vrees voor vervolging niet ernstig en ongeloofwaardig is. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.3. Met betrekking tot de medische problematiek van verzoekende partijen kan opgemerkt worden dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Zoals de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt, dienen verzoekende partijen voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Hierbij moet aangestipt worden dat verzoekende partijen in casu geenszins aantonen dat zij omwille van hun medische problemen zouden worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

2.3.5.4. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Waar verzoekende partijen de socio-economische situatie in Jordanië aankaarten, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)” (eigen onderlijnen)

Noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Jordanië sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoekende partijen in deze context zelf worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Jordanië op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Verzoekende partijen wijzen in het licht van de verslechterde Jordaanse economie tevens op de kosten van hun medicatie en menen dat hun gezondheidsproblemen een terugkeer bemoeilijken. Ze beklemtonen ook dat ze afkomstig zijn uit een arme wijk in Amman. Hierbij dient in de eerste plaats herhaald te worden dat, indien verzoekende partijen menen dat de behandeling van hun medische problemen niet beschikbaar of niet toegankelijk is in het land van herkomst, het hen vrij staat een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verder blijkt uit niets dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn bij terugkeer naar Jordanië te werken, te meer gelet op zijn uitgebreide werkervaring in labo's, in het produceren van schoonmaakproducten tot het helpen in de viswinkel van de familie alsook zijn ervaring als garagist (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5, 7; Verklaring DVZ verzoeker van 14 november 2018, p. 6). Ten slotte kan aangestipt worden dat verzoekende partijen ook niet aantonen dat ze geen beroep kunnen doen op hun familiaal en sociaal netwerk in Jordanië. Verzoeker gaf immers aan nog steeds regelmatig in contact te staan met zijn moeder en jongste broer alsook met al zijn zussen en ook een zus van verzoekster verblijft in Jordanië waar ze reeds in het verleden verschillende keren bij terecht kon (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8-9, p. 4, 11; Verklaring DVZ verzoekster van 14 november 2018, p. 8, persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8 en 18). Daarnaast gaf verzoeker overigens geld te hebben kunnen lenen van een vriend om de reis uit Jordanië te kunnen bekostigen (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10).

Zodoende blijken in casu geen persoonlijke elementen of omstandigheden op basis waarvan in hoofde van verzoekende partijen kan worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekende partijen, indien zij zouden terugkeren naar Jordanië, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Het betoog inzake UNWRA kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen, te meer beide verzoekende partijen, hoewel hun Palestijnse origine niet betwist wordt, tevens over de Jordaanse nationaliteit beschikken en geenszins aantonen dat zij hierbij niet over dezelfde rechten en mogelijkheden zouden beschikken als overige Jordaanse onderdanen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan voorts worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel geenszins aan dat er heden in Jordanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert zodat er ten aanzien van verzoekende partijen geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijk onderhoud kregen verzoekende partijen de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst/nationaliteit van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU